

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ δεσποινὶς Λεκόντ ἡτοιμάσθη νὰ ἐκτελέσῃ, ὅτε θὰ ἐπὶ ἤρχετο ἡ στιγμή, τὸν ὑπὸ τοῦ γενναίου πράκτορος ὑποδειχθέντα χειρισμόν, αὐτὸς δ' ἔμεινε ὀρθίος, ἐνθαρρύνων διὰ λέξεων καὶ τῶν χειρονομιῶν αὐτοῦ τὰς δύο προστατευομένας του.

Τὸ ὕδωρ ἔφθανεν ἤδη μέχρι τῶν γονάτων του, καὶ ἔχυνετο διὰ τῆς ὀπῆς μεθ' ὁρμῆς καταρράκτου.

Ὁ Πιεδούσης ἔσβεσε τὸ κηρίον του, καθόσον δὲν εἶχεν ἀνάγκην φωτός, ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν τολμηρὰν διάσωσιν, ἣν εἶχεν αὐτοσχεδιάσει.

Δὲν ἐβασίζετο ἡ ἐπὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ικανότητός του, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς Θεῆας Προνοίας, ἥτις ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῶν καταδυναστευομένων.

Κατὰ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην στιγμήν, ὡς εἰ ὁ ἐπικείμενος κίνδυνος ἐπενήργησεν, ὅπως διαφωτίσῃ τὸν εἰσέτι τεταραγμένον ἐγκέφαλον τοῦ Πιεδούσης, ὁ γενναῖος πράκτωρ διέγνω καθαρῶς τὰ σχέδια τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ.

Ἡ πτώσις, ἣν ὑπέστη, καθ' ἣν στιγμήν τὸ σπινθίωμα, κινήθην διὰ τινος ἐλατηρίου, ὑπέκυψεν ὑπ' αὐτόν, δὲν ἦτο τοσοῦτον ταχέϊα, ὥστε νὰ μὴ λάβῃ καιρὸν ν' ἀντιληφθῇ φράσεων τινων τοῦ μεταξὺ τῶν δύο κακούργων διαμειφθέντος διαλόγου.

Ἀναμφιβόλως ὁ κατὰ μόνας μετὰ τῆς Σωφᾶλ εὐρισκόμενος γίγας δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ σύζυγος τῆς ἐριννύος ἐκείνης.

Ἐκ τινων λέξεων, αἵτινες ἔφθασαν μέχρι τῶν ὠτων τοῦ Πιεδούσης, ἐξήγετο ὅτι αὐτομόν τι, ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ ζεύγους διὰ τοῦ μυστηριώδους ὀνόματος Ὁ ἐρινθρός, καὶ ὅπερ δὲν θὰ ἦτο ἄλλος ἢ ὁ Τολβιάκ, θὰ ἤρχετο, κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν νύκτα, νὰ παραλάβῃ τὰ σώματα τῶν θυμάτων, ἅτινα ἤλπιδε νὰ εὕρῃ πνιγμένα, καὶ ρίψῃ αὐτὰ λεύγας τινὰς μακρὰν ἐκεῖθεν, ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ράβδων τοῦ σιδηροδρόμου, ἔνθα ἡ πρώτη διελευσομένη ἀμαξοστοιχία θὰ ἠκρωτηρίαζεν αὐτὰ εἰς βαθμὸν ὥστε, οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῇ τὸ εἶδος τοῦ θανάτου, εἰς ὃ ὑπέκυψαν.

Αἱ ἀνοδοὶ καὶ κάθοδοι τοῦ μυστηριώδους φάσματος, ὅπερ ὁ Πιεδούσης εἶχε παρατηρήσει, καὶ ὅπερ ὑπεκρίθη ἡ συνεταιρὸς τοῦ Τολβιάκ, οὐδένα ἄλλον σκοπὸν εἶχον ἢ ν' ἀπομακρύνωσι τοὺς γείτονας, ὅπως δυνήθωσι νὰ ἐργασθῶσιν ἐν ἀνέσει καὶ ἀνευ τῆς παρουσίας ὀχληροῦ ἢ ἀδιακρίτου μάρτυρος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Πιεδούσην, οὗτος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶχε συμπεριληφθῇ ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ Τολβιάκ, ἀφοῦ οὐδόλως εἶχον

προβλεπὲ τὴν ἐν τῷ μύλῳ παρουσίαν αὐτοῦ.

Ἡ Σοφᾶλ ἐνόμισεν αὐτὸν καλὴν λείαν, ἀνευ δὲ τῆς ἐλαχίστης δυσκολίας κατέπεισε τὸν σύζυγον αὐτῆς νὰ συμμερισθῇ τὴν ἰδέαν νὰ τὸν πνίξωσι μετὰ τῶν ἄλλων, ἵνα κληρονομήσωσι τὰ λάφυρά του.

Τοιοῦτο ἦτο τὸ σατανικὸν σχέδιον τῶν δύο ἀποτροπαίων ὄντων, σχέδιον, ἀρκούντως προδοθὲν ὑπὸ τῶν ὀλίγων φράσεων, ἃς ὁ Πιεδούσης, ὡς ἐν ὄνειρῳ, εἶχεν ἀκούσει.

Τὰ κατόπιν ὁμως ἐπελθόντα γεγονότα κατέδειξαν, ὅτι ὁ ἐπιτάτης ἐκεῖνος δὲν ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα ἀπάτης τῶν αἰσθήσεων, ἡ δὲ πτώσις αὐτοῦ ἐν τῷ βάθει τοῦ ὑπογείου ἐδήλου αὐτῷ ὅτι ἡ συνωμοσία εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν πρώτην περιόδον τῆς ἐκτελέσεώς της.

Ἀπασαὶ αἱ σαφεῖς ἐνδείξεις, αἵτινες παρουσιάσθησαν κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀτρομήτου πράκτορος, ὅχι μόνον δὲν ἐγένοντο ἀφορμὴ ν' ἀπολέσῃ τὸν νοῦν, ἀλλὰ συνέτεινον καὶ εἰς τὸ νὰ διεγερθῇ τὸ θάρρος του, καθόσον ἔβλεπεν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ὑπελειπετο αὐτῷ πλέον παρὰ ἡ νὰ νικήσῃ ἢ ν' ἀπολεσθῇ.

ΝΑ'

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ Πιεδούσης ἐπειράτο νὰ ἐξαγάγῃ τῆς τρομερᾶς θέσεως τὴν Θηρεσίαν Λεκόντ, τὴν Μάρθαν Κάμπρε-μερ καὶ ἐαυτὴν, ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπλανᾶτο περίξ τοῦ Σαβινύ, καὶ εὐρίσκετο εἰς ἀπελπισίαν, καθὼς μὴ βλέπων ἐμφανιζόμενον τὸν πιστὸν βοηθὸν του.

Ὅτε τὴν προτεραίαν τὸ ἑσπέρας ἀπεχωρίσθη ἀποτόμως αὐτοῦ, ὅπως διαφύγῃ τὸν κατασκοπεύοντα αὐτοῦς Φουϊνὴ, τῷ εἶχεν ὀρίσει συνέντευξιν διὰ τὴν ἐπαύριον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν.

Ἐὰν ὁ Πιεδούσης δὲν ἐνεφανίσθη κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ὥραν, τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι τῷ συνέβη δυστύχημά τι, καθόσον οὐδέποτε ἄφινε νὰ τὸν περιμένουν.

Οὕτως ἐσκέπτετο ὁ κύριος Λεκὸκ, ὅστις ἀνησύχει σπουδαίως διὰ τὴν ἀνεξήγητον ταύτην ἀπουσίαν, ἥτις ἔθετεν αὐτὸν εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἀμηχανίαν.

Ἀφότου ἡ χωροφυλακὴ ἀνέμιχθη εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ὁ γέρον κατενόει ὅτι ἡ θέσις του κατέστη δύσκολος, καὶ ὅτι οὐδὲν θὰ ἐπέτύγγανεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Τὰ διαδύματα τοῦ θὰ ἐπετηροῦντο, καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο σχεδὸν πλέον νὰ παρουσιασθῇ πρὸς τὸν Ἀγγλον, οὕτινος αἱ ἐκμυστηρεύσεις εἶχον διακοπῇ κατὰ τὴν μᾶλλον ἐνδιαφέρουσαν στιγμήν.

Τὸν Πιεδούσην, ἀπ' ἐναντίας, εἰς οὐδὲν τὸν ὑποπτεύετο. Ὁ Πιεδούσης ἠδύνατο νὰ πηγάινῃ καὶ νὰ ἔρχεται κατὰ βούλησιν, καὶ ὁ κύριος του ἐσκέπτετο νὰ τὸν ἐπιφορτίσῃ νὰ ἐπιδιώξῃ μόνος τὰς τὸσον καλὰς ἀρχθεσίας ἐρεῦνας.

Ἀφότου ἀνέγνω ἐν τῇ ἐφημερίδι ὅτι ἡ ἀνκίρεσις τοῦ υἱοῦ του εἶχεν ἀπορριφθῇ, ὁ κύριος Λεκὸκ ἀπώλεσε τὸ πᾶν.

Ἐσπευδε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Παρισίους,

ὡς ἡ ἐπάνοδος αὐτοῦ. θὰ μετέβαλε τὴν θέσιν τοῦ καταδίκου.

Δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνὰ χεῖρας τὰς ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητός του, τῷ ἐφαίνετο ὁμως ὅτι αἱ συλλεχθεῖσαι ἐνδείξεις θὰ ἤρκουν ἵνα καταπέσωσι τὴν δικαιοσύνην νὰ χορηγήσῃ μίαν παράτασιν, καὶ ἦτο σχεδὸν ἀποφασισμένος νὰ πορευθῇ θαρραλέως πρὸς τὸν ἀρχαῖον φίλον του, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας, καὶ τῷ ἐκθέσῃ τὰ πάντα.

Ἐν τούτοις, ἐλυπεῖτο σφόδρα ν' ἀφήσῃ μόνον τὸν Πιεδούσην, καὶ ἠγγύει τίνι τρόπῳ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι ἀνεχώρει.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ οἴκου Ραφσόν, Γένκενς καὶ Σ^α καὶ ὁ ἐκ τοῦ Δελφινάτου πλανόδιος πωλητὴς ὑπετίθετο ὅτι δὲν ἐγνώριζον ἀλλήλους.

Ὁ κύριος Ἀριστείδης Σαλουμή, εἰσερχόμενος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Μεγάλου Νικητοῦ», ὅπως ζητήσῃ τὸν Πέτρον Παλαδρου, θὰ ὑποπτεύετο ὑπὸ τοῦ ξενοδόχου, καὶ ἡ εἰδησις τῆς ἀνεξήγητου ταύτης ἐπισκέψεως θὰ διεδίδετο καθ' ἅπασαν τὴν χώραν.

Πρὸς πρόληψιν τοῦ σπουδαίου τούτου ἀτόπου ὁ κύριος Λεκὸκ εἶχεν ὀρίσει τῷ βοηθῷ αὐτοῦ μέρος καθημερινῆς συνεντεύξεως, ἀλλ' ὁ Πιεδούσης εἶχεν ἀπουσιάσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ δὲν ἦτο ποσὴ βέβαιον ὅτι θὰ εὐρίσκετο ἐκεῖ τὴν ἐπαύριον.

Ὅθεν ὁ κύριος Λεκὸκ ἀπεφάσισε νὰ μὴ περιμένῃ αὐτόν, καὶ ν' ἀναχωρήσῃ διὰ Παρισίους διὰ τῆς πρώτης πρωϊνῆς ἀμαξοστοιχίας, προτιθέμενος νὰ ἐπανεέλθῃ τὴν ἰδίαν ἑσπέραν ὑπὸ νέαν μεταμφέσιν, ἥτις θὰ ἐπέτρπευεν αὐτῷ νὰ διαμείνῃ ἐν τῷ ἰδίῳ ξενοδοχείῳ, ἐν ᾧ ἔμεινε ὁ Πιεδούσης.

Ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἦτο νὰ συναντήσῃ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, τὸν Πήγασην, καὶ νὰ μάθῃ παρ' αὐτοῦ, ἐὰν ἐπιστευον εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας ὅτι θὰ ἤρχετο προσεχῶς ἡ διαταγὴ τῆς ἐκτελέσεως.

Ἀφοῦ περιέμεινε ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐνδεκάτης, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του, ἐκανόνισε τοὺς λογαριασμοὺς του μετὰ τοῦ κυρ Βονασών, καὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πέτρον Παλαδρου, ἵνα εἰδοποιήσῃ αὐτὸν ὅτι ἀνεχώρει πρὸ τῆς ἡοῦς.

Ἡ ἐπιστολή, ἐννοεῖται, ἦτο συντεταγμένη εἰς τρόπον ὥστε, μόνος ὁ Πιεδούσης νὰ δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐννοίαν καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἐπιστέλλοντα.

Ἀφίχθεις εἰς Παρισίους, ἀφῆκε τὰς ἀποσκευὰς αὐτοῦ ἐν τῷ σταθμῷ, καὶ ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πεζῇ εἰς τὴν ὁδὸν Χασήτ, ἔνθα κατῴκει ὁ Πήγασης, ἐντὸς οἰκίας ἀθλοῦ ἐξωτερικοῦ.

Εὐτυχῶς ὁ πράκτωρ δὲν ἦτο τῆς ὑπηρεσίας τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ δὲ κύριος Λεκὸκ εὗρεν αὐτὸν ἐν τῇ κλίνῃ του ἔτι.

Ἡ συνδιάλεξις ὑπῆρξε βραχεῖα καὶ οὐσιώδης.

— Ἡ ἀνκίρεσις ἀπερρίφθη χθές, εἶπεν ὁ γέρον. Τί σκέπτονται εἰς τὸ σπῆτι;

— Ἀρχηγέ, θὰ εἶνε ἀνοησία νὰ σὰς κρύψω τὴν ἀλήθειαν, ἀπῆντησεν ὁ ἀριθμὸς

33. Σκέπτονται πῶς δὲν θὰ γείνη μεταβολὴ ποιότητος. Ὁ κύριος Λουδοβίκος ἀρνήθηκε νὰ υπογράψῃ τὴν αἴτησιν τῆς χάριτος, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔφερον ὁ δικηγόρος του.

— Τὸ ἐπερίμενον αὐτό. Ἀλλὰ... ἡ ἡμέρα δὲν ὠρίσθη ἀκόμη υποθέτω.

— Ἡξεύρετε καλὰ, ἀρχηγέ, ὅτι μόνον τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἰδοποιοῦν τὰς ἐνωμοτίας. Αὐριοὶ δὲν θὰ γείνη τίποτε, διότι δὲν εἶχαν τὸν καιρὸν νὰ ἐπιστρέψουν τὴν δικογραφίαν. Μεθαύριο εἶνε Κυριακὴ, καὶ οὐτε τότε δὲν θὰ γείνη τίποτε. Δὲν κατατομοῦν σχεδὸν ποτὲ τὴν δευτέραν, διότι οἱ μεθυσμένοι εἶνε στὸ ποδάρι ὅλην τὴν νύκτα, καὶ θὰ ἐμαζεύετο πολὺς κόσμος εἰς τὴν Ροκέττα. Ἡμπορεῖ ὅμως, παραδείγματος χάριν, νὰ γείνη τὴν τρίτην.

— Τὴν τρίτην! ἐπανελάβε μετ' ἄλλους ὁ κύριος Λεκὸν.

Καὶ ἐκράτησε τὸ μέτωπόν του διὰ τῶν δύο αὐτοῦ χειρῶν. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι τὸ κρῆνιον τοῦ διερρηγνύετο.

Ἡ ὁρμὴ αὕτη τῆς ἀπελπισίας ὑπῆρξε βραχεῖα.

Ὁ γέρον συνεκράτησε τὴν συγκίνησίν του, καὶ εἶπε διὰ φωνῆς εὐσταθοῦς:

— Πήγασον, ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ σὲ ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας ἀρχηγέ. Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Πρῶτον θὰ ὑπάγῃς νὰ εὔρῃς τὸν ἐξαδελφόν σου τὸν ἐνοικιαστὴν τῶν ἀμαζῶν. Αὐτὸς ἔχει τὰ κιβώτιά μου καὶ τὴν ἰνδικὴν ἐνδυμασίαν μου. Πρέπει νὰ ζεύξῃ ἀμέσως καὶ νὰ ἔλθῃ μετ' ἐμὲ τὴν ἀμαζάν του νὰ μὲ παραλάβῃ εἰς τὸ βουλευτάρτο Μενιμοντάν. Ἐπιστρέφω εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον» καὶ πρέπει νὰ φανῶ ὅτι ἔρχομαι ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀγίου Λαζάρου. Εἰς τὸν δρόμον θὰ μεταμφιεσθῶ.

— Ἐνόησα, ἀρχηγέ. Μετὰ μιὰ ὥρα τὸ ἀμάξι καὶ ὁ ἀμαζῆς θὰ εἶνε ἐμπρὸς στὸν τοῖχον τοῦ Περ-Λασαίξ.

— Δὲν θὰ κάμῃς μόνον αὐτό. Ἀμα τελειώσης τὴν παραγγελίαν αὐτήν, θ' ἀναχωρήσῃς διὰ τὸ Σαβινὸ ἐπὶ τῆς Ὀργῆς μετ' ἐμὲ τὴν ἀμαζοστοιχίαν τῶν δέκα καὶ τέταρτον. Θὰ ἔμβῃς εἰς τὸν «Μέγαν Νικητήν», εἶνε τ' ὄνομα ἐνὸς ξενοδοχείου, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ χωρίου, ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον τοῦ Λογγεουμέ, καὶ θὰ ζητήσῃς τὸν Πέτρον Παλαδρουῦ.

— Καλὰ! Παλαδρουῦ, εἶνε ὁ Πιεδούσης.

— Ναί. Ἐὰν εἶνε ἐκεῖ θὰ τοῦ εἴπῃς ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἰδῶ σήμερον, καὶ θὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ μαζὺ σου. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταμφιεσθῇ εἰς μαῦρον διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ μ' εὔρῃ. Ἀς ἐνδυθῇ καθαρὰ ὡς πολίτης, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ. Ἐὰν ὁ Πιεδούσης δὲν εὐρίσκεται εἰς τὸν «Μέγαν Νικητήν», θὰ ζητήσῃς νὰ σοῦ δείξουν τὸν δρόμον τοῦ μύλου τῆς Ὑβέτ, καὶ θὰ ὑπάγῃς νὰ τὸν ζητήσῃς ἐκεῖ. Ἐὰν οἱ μυλωνάδες σοῦ εἰποῦν ὅτι δὲν τὸν εἶδαν, εἶνε ἀπόδειξις ὅτι τὸν ἐφόνευσαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Οὐδ' ἐσκέρθην ποτὲ τοιοῦτόν τι, υπέλαβεν. Οὐδὲν θάρρος ἡδύνατο ν' ἀνθέξῃ εἰς κλονισμόν, ὁποῖον ὑπέστητε, ὥστε οὐδὲν τὸ παραδοξὸν ἐὰν ἐλιποθυμήσατε καὶ κατόπιν ἡσθενήσατε.

Ἐκείνη τὸν ἤκουεν, ἐξακολουθοῦσα νὰ τυλίσῃ τὴν τολύπην της.

Τί ὄφειλε νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῶν πλήρους ἀπροσδοκίτου συμπαθείας λόγων τούτων;

Ἐπέκρυπτον ἄρα γε παγίδα τινά;

Ἐνδοιάζουσα καὶ φοβούμενη εἰσέτι, καθησυχάσασα ὅμως ὀλίγον, ἠρώτησε μετὰ μεζῶνος ἡδὴ ἐτοιμότητος:

— Ἀληθῶς, ὁ Ὁράτιος μοι εἶπεν, ὅτι μετέβητε εἰς τὸ ἐξωτερικόν, εἶπεν. Ἦτο εὐάρεστον τὸ ταξιδίδιον σας τοῦτο;

Δὲν ἦτο ταξιδίδιον ἀναψυχῆς. Μετέβην εἰς τὸ ἐξωτερικόν, διότι εἶχον σκεφθῇ ὅτι ἦτο δίκαιον νὰ προβῶ εἰς μερικὰς ἐρεῦνας καὶ ἀναζητήσεις...

Καὶ ἐσιώπησε, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς θέμα, ὅπερ θὰ ἦτο ὀδυνηρῶς δυσάρεστον εἰς τὴν Μέρσην Μερρίκ.

Ἀποτόμως ἡ νεανὺς ἡσθάνθη ἐκλείπουσαν τὴν φωνήν της, οἱ δὲ δάκτυλοί της ἔτρεμον περιτυλίσσοντες τὸ μάλλινον νῆμα εἰς τὴν τολύπην. Κατόρθωσεν ἐν τούτοις ν' ἀντλήσῃ ἀφ' ἐαυτῆς ἰσχύιν τινα ἀκόμη, ὅπως συνεχίσῃ τὰς ἐρωτήσεις αὐτῆς.

— Ἐφθάσατε εἰς κἀνὲν ἀποτέλεσμα; ἠρώτησεν.

— Εἰς οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἄξιον μνείας.

Τὸ συνετὸν τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἀνένεωσε τὴν ἀγωνίαν τῆς Μέρσης.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς λοιπὸν ταύτης πρὸς τί νὰ ὑποκρίνεται, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἐγνώριζεν ἡ ἐμάντευε τὰ πάντα; Ἐξεφράσθη ὅθεν σχεδὸν ἀπροκαλύπτως.

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ γνωρίσω τὴν γνώμην σας... ἀνέκραξεν.

— Ἀλλὰ ἤσυχά λοιπόν! εἶπεν ὁ Ἰούλιος, περιπλέκετε πάλιν τὰ νήματα.

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ γνωρίσω τὴν ἰδέαν σας περὶ τῆς γυναικός, ἥτις τόσον φρικτὸν τρόπον μ' ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ. Φρονεῖτε ὅτι αὕτη εἶνε...;

— Ὅτι εἶνε; ἐπανελάβεν ἐκεῖνος.

— Τυχῶδιωκτις;

Τὴν στιγμὴν ταύτην τὰ φυλλώματα τοῦ θερμοστέγου μετετοπιζόντο ἀθρόβως ὑπὸ χειρὸς φερούσης μέλαν χειρόκτιον, ἀνεφάνη δὲ διὰ μέσου αὐτῶν ἡ ζοφωμένη καὶ στυγνὴ μορφή τῆς Χάριτος Βράδον.

Ἡδυνήθη αὕτη νὰ ἐξέλθῃ ἀπαρτήρητος τῆς αἰθούσης τοῦ ἐστιατορίου καὶ διηυθύνθῃ λαθραίως εἰς τὸ θερμόστέγον, ὅπου ἔκρινεν ἐκυτὴν περισσότερον ἀσφαλῆ.

Ὅπισθεν τῶν φυλλωμάτων τοῦ ἡδύνατο καὶ ν' ἀκούῃ καὶ νὰ βλέπῃ κάλλιον.

Ἐνῆδρευεν ὅθεν ἐν ὑπομονῇ, ὅπως ἀπ' ἀρχῆς, τὴν ἀνύποπτον λείαν της.

ΙΓ'

Ὁ φύλαξ ἄγγελος

— Ἡ γνώμη μου εἶνε ἐπιεικεστέρα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος. Πιστεύω, ὅτι ἡ δυστυχὴς ἐκείνη διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν διανοητικῆς τίνος παρακρούσεως. Δὲν τὴν μέμφομαι... τὴν οἰκτεῖρω.

— Τὴν οἰκτεῖρετε;

Ἡ Μέρση ἀπέσπασεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἰουλίου τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ μάλλινου νήματος καὶ ἔρριπεν ἐντὸς τοῦ κανίστρου τὴν τολύπην, ἀτελῶς ἀκόμη τυλιγμένην.

— Ὅπερ σημαίνει, ἐπεῖπεν ἀποτόμως, ὅτι τὴν πιστεύετε;

Ὁ Ἰούλιος ἠγέρθη καὶ ἐθεώρησεν ἐκπληκτος τὴν Μέρσην.

— Θεὸς φυλάξοι!... Τίς ἡδυνήθη νὰ ἐμπνεύσῃ τοιαύτην σκέψιν εἰς τὸ πνεῦμά σας, Δεσποινὶς Βράδον;

— Πρὸς ὑμᾶς εἰμαι ἀπλῶς καὶ μόνον μία ξένη, υπέλαβε καταβάλλουσα προσπάθειαν ὀδυνηρὰν ὅπως ἀναλάβῃ εὐθυμον ὕφος. Μετ' αὐτῆς συνηντήθητε πρὶν ἢ συναντηθῆτε μετ' ἐμοῦ. Τὸ νὰ τὴν λυπηθῇτε λοιπὸν καὶ νὰ τὴν οἰκτεῖρετε δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν πιστεύετε. Τίς δύναται νὰ μὲ καθησυχάσῃ, ὅτι δὲν με ὑποπεύετε;

— Νὰ ὑποπεύσω... ὑμᾶς; ἀνέκραξεν ἐκεῖνος. ὦ! δὲν μαντεύετε καὶν πόσον μὲ καταλυπεῖτε, πόσον μὲ πληγόνετε λέγουσα ταῦτα. Νὰ ὑποπεύσω ὑμᾶς...; ἰδοὺ τί μόνον δὲν θὰ δυνήθῃ ποτὲ νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν διάνοιάν μου. Ἐγώ!.. Ἀλλ' οὐδεὶς πλέον ἐμοῦ εἰς τὸν κόσμον δύναται νὰ ἔχῃ πληρεστέραν πίστιν πρὸς ὑμᾶς καὶ νὰ πιστεύῃ εὐλαβέστερον ἐμοῦ εἰς τὰς ἀρετάς σας...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ, ἡ φωνὴ τοῦ, τὰ πάντα ἐμαρτύρουν, ὅτι ὁ Ἰούλιος ἐνεπνέετο ἐκ τῶν μυχιαιτέρων τῆς καρδίας τοῦ.

Ἐκείνη συνέκρινεν ἐνδιαθέτως τὴν μεγάθυμον ταύτην ἐμπιστοσύνην, ἣν οὗτος ἔτρεφε πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς ὁποίας τόσον ὀλίγον ἦτο ἀξία, πρὸς τὴν δυσπιστίαν τὴν ὁποίαν αὕτη εἶχεν αἰσθανθῇ πρὸς ἐκεῖνον, ἀδικήσασα οὐ μόνον τὴν Χάριτα Βράδον, ἀλλ' ἐξ ἴσου καὶ τὸν Ἰούλιον Γκράβι.

Ἀλλ' ἡδύνατο ἡδὴ ν' ἀπατᾷ καὶ αὐτόν, ὡς εἶχεν ἀπατήσῃ τοὺς ἄλλους;

Ἡδύνατο ἀγενῶς ν' ἀποδέχεται τὴν πίστιν, τὴν ἐμπιστοσύνην, καὶ τὴν ἀφοσίωσιν ταύτην, ὡς ἔλεγεν ἐκεῖνος;

Οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῇ ἀλγεινότερον τὴν εὐτέλειαν τοῦ δόλου της, οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῇ τόσον βλαθεῖαν καταφρόνησιν καθ' ἐαυτῆς καὶ τοῦ ἐγκλήματός της.

Ἐφριττεν... Ἀπέστρεψε δὲ τὴν κεφαλὴν της σιωπηλῇ καὶ ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦ νεαροῦ ἱερέως.

Ἐκεῖνος παρετήρησε τὴν κίνησιν ταύτην καὶ ἀποδίδων αὐτὴν εἰς τὴν ὀργὴν